

VÁCLAV KLAUS A IVK

Prohlášení
k nepřijatelnému
zacházení Evropské unie
s Českou republikou

VÁCLAV KLAUS

Němci – pod hlavičkou
EU – brutálně zesilují
útok na střední Evropu

JIŘÍ WEIGL

Jde o naši zemi
a její svobodu

ALEŠ VALENTA

Živá voda pro Visegrád?

IVO STREJČEK

Kam patřit?

JAN SKOPEČEK

Na suverenitu nesmíme
rezignovat

LADISLAV JAKL

Brusel chce zničit
příklad, že to jde i jinak

FILIP ŠEBESTA

Rána eurofilům
a reformistům

TOMÁŠ BŘICHÁČEK

Zlostné dupnutí Komise
na pozadí fiaska
migračních kvót

VYSTUPME Z UNIE, DOKUD JE ČAS

Václav Klaus a IVK o nepřijatelném zacházení Evropské unie s Českou republikou

Nastal čas začít připravovat odchod naší země z Evropské unie. Je to jediná cesta, jak náš stát, který jsme zdědili od našich předků a který máme povinnost jako svébytnou entitu předat budoucím generacím, udržet a zachránit.

Prohlášení Václava Klause a IVK k nepřijatelnému zacházení Evropské unie s Českou republikou

Václav Klaus a IVK

1. Zásadně a zcela rezolutně protestujeme proti *rozhodnutí EU zahájit s Českou republikou řízení kvůli tzv. nerespektování přijímání migrantů na základě Bruselem nadiktovaných kvót*. Protestujeme proti snaze trestat nás a přinutit nás k poslušnosti.
2. I těm, kteří to ještě nevěděli, ukázala tímto svým krokem Evropská komise, jaké je postavení České republiky v Evropské unii a jaké s námi její vrcholní představitelé mají úmysly.
3. Odmítáme pokračující bagatelizaci toho, co se právě teď, v úterý 13. června 2017, stalo. Jde o novou, dosud nevídanou věc. Odmítáme záměr povinně dosídlovat území našeho státu cizinci. Odmítáme dopustit přeměnu naší země v multikulturní společnost nepřizpůsobivých komunit, jaké vidíme v současnosti ve Francii či Velké Británii. A to ještě nezmiňujeme s masovou migrací spojený dnes už téměř každodenní terorismus.

4. Odmítáme argument, že musíme „být u toho“, že musíme „být přítomni“ rozhodování, že musíme být v tak zvaném „tvrdém jádru“ Unie. U rozhodovacích procesů v EU sice dnes jsme, ale my nerozhodujeme. Naše přítomnost nemá fakticky žádný význam. Náš hlas je ignorován. Nerozhoduje se podle nás. Rozhoduje se o nás.
5. Nenechme se vydírat hrozbami ukončení evropských dotací. Dotace nepotřebujeme a nechceme je. Odmítáme jak naše platby do Bruselu, tak dotace z Bruselu. Odmítáme zhoubnou, silou prosazovanou politiku EU jako celek.
6. Z toho všeho plyne jediný možný a současně jediný nutný závěr: **nastal čas začít připravovat odchod naší země z Evropské unie.** Je to jediná cesta, jak náš stát, který jsme zdědili od našich předků a který máme povinnost jako svébytnou entitu předat budoucím generacím, udržet a zachránit.

13. 6. 2017

Němci – pod hlavičkou EU – brutálně zesilují útok na střední Evropu

Václav Klaus

Rozhodnutí Evropské komise zahájit „řízení“ s neposlušnými členskými zeměmi, tedy se zeměmi, které se odvážily nechtít akceptovat Brusel, a zejména Němcem vynucované migrační kvóty, u nás vyvolalo odmítavé reakce. Přesto mi dnes někdo zcela absurdně napsal, že „je nám Unie dobrá právě jako dojná kráva“, která se má „postarat o český blahobyť“. Že Unie s naším blahobytem nemá nic společného, je – alespoň doufám – většině lidí u nás zřejmé. Asi abych si úplně nezoufal, jiný pisatel mi napsal lepší výrok: „Byli jsme před dotacemi, budeme i po nich. Tak výhodné, jak se mnohdy uvádí, pro nás zdaleka nejsou“. To je elementární pravda.

Vždy mám – opakovaně se však ukazuje, že mylný – pocit, že už všechno bylo, z obou stran, řečeno a že se už jen zdvojují známé argumenty. I v tomto případě jsem se mýlil. Významná německá televize SWR přinesla výrok zcela novátorský: „Místo aby středoevropská čtveřice přijala uprchlickou krizi jako příležitost, jak setřást dědictví

komunismu, posloužila nacionalistickým silám jako živá voda“ (citováno podle Práva, 15. června 2017).

To považuji za aroganci dosud neznámého druhu. Je přijímání migrantů (nikoli náhodou mluví německá televize o uprchlících, zatímco my trváme na slovu migrant) cestou, jak ze sebe setřást dědictví komunismu? K tomu migraci nepotřebujeme. A ani si nepotřebujeme léčit migrací své historické komplexy. Učil nás komunismus nenávidět cizince? Byl ve své podstatě internacionalistický a internacionální komunismus nacionalistický? (Já jsem zažil první přítok migrantů – tehdy z Vietnamu – právě za komunismu.)

Kde se bere arogance západní Evropy považovat nás za nedospělé školáky, které je třeba vychovávat a vyučovat? Jaké komunistické dědictví mají její představitelé na mysli? Naši přecitlivělost na jakékoli prvky nesvobody? Na vnucování nám čehokoli, co je proti našim zájmům? Naše úsilí – po desetiletích ztráty státní suverenity – být znovu státem, o kterém se rozhoduje doma a ne v cizině? Naši bolestnou historii plnou národního útlaku a permanentního pocitu vnějšího ohrožení? Naši víru v demokracii, kterou jsme tak dlouho neměli?

Je – jak mi napsal jeden čtenář mého prohlášení, které bylo o tom, že bychom měli zahájit přípravu našeho odchodu z EU – návrh na odchod z EU „variací mnichovského komplexu“, našeho permanentního pláče, jak nám druzí stále ubližují? Jsme opět typickými českými kverulanty? To nemohu přijmout. Nemáme sebemenší důvod

Evropskou unii a její nepřijatelné praktiky považovat za nedotknutelnou „posvátnou krávu“, která vůči nám může všechno. I – nebo spíše zejména – rozhodovat o nás bez nás.

Na jiném místě píše Aleš Valenta, že právě teď vrcholí „usilovná snaha Západu dokončit zglajchšaltování někdejší komunistické části Evropy, která se po roce 1989 s touhou po politických svobodách a národní nezávislosti obrátila k Západu netušíc, že bruselské struktury se právě v této době chystaly s oběma těmito hodnotami nemilosrdně zúčtovat“. S tímto „Západem“, u nás stále ještě nekritizovatelným, mnozí z nás nechceme mít nic společného.

Nepleťme si podstatu věci. Není žádnou hrou se slovy říci, že je třeba **na západ vrátit Západ**. Dnešní geografický západ Evropy s historickým ideovým pojmem Západ už nemá skoro nic společného.

Jde o naši zemi a její svobodu

Jiří Weigl

Na přístupu EU k migrační krizi fascinuje jedna věc. Každý normální člověk by očekával, že v situaci, kdy se do Evropy valí milióny lidí z Asie a Afriky, bude hlavní prioritou unijních orgánů i politiků klíčových zemí zastavení tohoto proudu, tj. ochrana hranic EU. Skutečnost je ale zcela jiná. Hlavní prioritou EU je otevření všech členských zemí masové migraci prostřednictvím prosazení systému povinných kvót, pokud možno trvalých.

To vše v situaci, kdy celá západní Evropa zažívá silné společenské otřesy způsobené desetiletými nezvládnuté migrace především muslimů, nechtějících či neschopných se integrovat do většinové společnosti. To vše v situaci, kdy každý měsíc přináší nové případy teroristických útoků na bezbranné obyvatele, které páchají tito migranti nebo jejich potomci.

EU nedělá vůbec nic proti těm, kteří převážejí statisíce ilegálních migrantů do Evropy, nepřijala žádné sankce ani jiná opatření vůči vládám, které zcela rezignovaly na ochranu hranic EU nebo Schengenského prostoru (Řecko, Itálie), bez mrknutí oka akceptovala roztrhání unijních azylových dohod a pravidel Německem, které spustilo

migrační lavinu. Trestat bude ty, kteří je dodržovali a kteří se nechtějí podřídit požadavku, aby jejich země byly otevřeny neomezené kolonizaci muslimskými migranty – země V4.

To vše ukazuje, že usazování miliónů migrantů napříč Evropou je **strategickým politickým projektem**, který má v představách vládnoucích evropských elit o dalším směřování evropské integrace zásadní význam. Je to faktor, od něhož si tvůrci evropské politiky slibují, že vyvolá změny, které napomůžou politickému sjednocení kontinentu a vytvoření nové společnosti a nového člověka. To je hlavní cíl levicových pokrokářů, kteří evropskou politiku dlouhá léta formují a ovládají.

Je to politický projekt, o jehož existenci ani souvislostech se otevřeně nehovoří. Otevření hranic EU dokořán migraci je zdůvodňováno výhradně humanitárně a emocionálně – soucitem s trpícími. Jenom málokdy v historii si politici dovolili s takto cynickým pokrytectvím balamutit své spoluobčany v situaci, kdy je jasné, že zesílená masová migrace bude nevyhnutelně znamenat i zvýšení společenského napětí, konfliktů a násilí. Naopak, vedoucí orgány EU chtějí otevřeným nátlakem, vydíráním a tresty vystavit těmto hrozbám i ty země, které byly zatím devastujícími důsledky masové migrace z Asie a Afriky ušetřeny.

V plánech pokrokářských elit na další utužení poměrů v Evropě a prosazení urychlené umělé centralizace a politického sjednocení **hraje masová migrace úlohu bera-
nidla, které má rozbít a rozklížit národní společenství**

v členských zemích, přeměnit je v souladu s pokrokářskými doktrínami a ideologiemi ve společenství menšin, paralelních, nesourodých, nejednotných a dobře ovladatelných. Proto **nikdy nebylo zájmem evropských elit migranty integrovat a asimilovat. Proto se tolik ujala zhoubná teorie multikulturalismu**, tento moderní, politicky korektní „apartheid naruby“. Proto jsou zuřivým útokům vystaveny všechny tradiční evropské hodnoty a společenské instituce, jako křesťanství, národ, rodina, tradiční společenská role obou pohlaví atd., zatímco islámské tradice – těmto pokrokářským chimérám absolutně nepřátelské – jsou nejen široce tolerovány, ale i oficiálně podporovány. Kýžené zmatení všech hodnot a tradic nemůže být větší.

Masová migrace je shora organizovaný útok na Evropu, tak jak ji známe. **Je to útok na Evropu národů a národních států**, na nichž se rozbíjí velikášské sny elit o sjednocené kontinentální velmoci pod jejich vládou. Je to zbraň, s jejíž pomocí chtějí dostat pod svou výlučnou kontrolu život a myšlení obyvatel členských zemí EU. Proto je také reakcí na každý další útok islamistů nové utažení šroubů všudypřítomné kontroly všeho a všech, omezení občanské svobody a vyloučení jakékoliv přípustnosti kritiky dosavadního směřování EU.

Západní Evropa tomuto neblahému vývoji již dávno podlehla, avšak postkomunistický střed a východ EU si uchoval relativně homogenní společnost a široce sdílenou nedůvěru k pokrokářským sociálním experimentům. Musí být tedy podroben silou.

Umělé dosídlování naší země cizinci z rozhodnutí cizí moci, jež nám dnes vnucuje Brusel, má v naší historii paralelu pouze v době německé okupace. Nenechme se balamutit a vydírat slovy o soucitu a solidaritě nebo uplácet nesmyslnými korupčními dotacemi. Jde o to, v jaké zemi budeme žít, s kým se o ni budeme dělit, zda odevzdáme její osud do rukou nových protektorů nebo zda si ubráníme právo rozhodovat o svých věcech sami. Jde o naši svobodu, jde o všechno.

Živá voda pro Visegrád?

Aleš Valenta

Ponížení českého státu v podobě trestního řízení Evropské komise kvůli odmítnutí „odebírat“ migranty je zatím nejhorším výronem arogance Evropské unie vůči „východoevropským“ zemím. Oficiální řeči o evropském bratrství a rovnosti nebyly nikdy ničím jiným než snůškou prázdných frází a lží. Na půdě EU nikdy rovnoprávnost v zacházení s jejími členy neexistovala. Ani jednu vteřinu. Vždy tu byli ti, kteří rozkazovali, poučovali a vyhrožovali (zejména Francouzi a Němci, ale také horliví *Europané* ze zemí Beneluxu), a pak ti, kteří – jak pravil nezapomenutelně někdejší francouzský prezident Chirac – mají jen právo mlčet a poslouchat. Nepřekvapuje, že Německo nebo Francie nebyly při opakovaných porušeních evropských pravidel či zákonů nikdy skutečně potrestány – Evropská komise buď řízení ani nezahájila, anebo zahájila *pro forma*, přičemž obě strany od počátku věděly, že je to jen hra pro veřejnost.

Během migrační krize z podzimu 2015 odhalila Unie opět o něco více svou pravou tvář molocha, který nepokrytě usiluje o rozbití evropských států a ovládnutí jejich národů. Jedním z hlavních nástrojů má být masivní řízená migrace z Asie a Afriky, která je již mnoho let plánována v rámci tzv. Unie pro Středomoří mezi EU a severo-

africkými státy. Invaze milionu migrantů v roce 2015 byla nečekanou komplikací zamýšleného pozvolného, ale trvalého usídlování muslimů, kteří by za několik desítek let nenávratně změnili demografické, kulturní a etnické poměry v Evropě. Právě to a nic jiného je totiž hlavním cílem liberální levice, jež ovládá bruselské struktury a skoro všechny západoevropské státy a která slepě nenávidí vše, co patří k tradici křesťanské, nezfeminizované a svobodné Evropy silných národních států.

Organizátoři evropské integrace vedli od samého počátku tajnou válku proti svobodě evropských národů. Čím zjevnější byly jejich nedemokratické cíle, tím výše vzlétala vznešená rétorika o prosperitě, míru, svornosti a bratrství. Po vzniku EU v roce 1992, provázeném množstvím podvodů při „plnění“ stanovených kritérií ze strany jedněch a „neviděním“ těchže podvodů ze strany druhých, se fanatictí centralizátoři na čele s tehdejšími předsedou Evropské komise Delorsem rozhodli za každou cenu zrealizovat svou absurdní utopii: vtlačit 20 a více rozdílných národů do kadlubu centrálního superstátu. A to co nejrychleji. Výsledkem byla jedna fatální chyba (euro) a jedna katastrofa (Schengen). Zrušit vnitřní hranice a nezabezpečit přitom důkladně hranice vnější může jedině struktura, která nemá žádné voliče, žádný lid a žádnou odpovědnost. A protože nic z toho nemá, postrádá také elementární sebereflexi, jak dokazuje každé další rozhodnutí či návrh Evropské komise.

Rozhodnutí zahájit sankční řízení proti ČR (a Maďarsku a Polsku) vyplývá z hlasování ministrů vnitra člen-

ských států EU z podzimu 2015, kdy většina souhlasila s návrhem přerozdělit 160 000 migrantů z Itálie a Řecka po celé Unii. Toto rozhodnutí svědčí o tom, že Evropská komise ztratila jakékoli zábrany a hodlá svá katastrofální selhání při ochraně vnějších hranic Unie řešit na úkor členských států. Je třeba zdůraznit a dvakrát podtrhnout: **nutit jakékoli národní společenství, aby proti své vůli, proti vůli svých volených zástupců, přijalo, resp. přijímalo na svém území cizí národní element, notabene kulturně naprosto cizí a potenciálně nebezpečný, je akt nepřátelství a nepřímé agrese.** Akt, který by plně zapadal do obrazu politiky Hitlerovy či Stalinovy, ale poněkud koliduje s mateřskou péčí EU o „svěřené“ národy. Nebo že by ta „péče“ byla spíš macešská?

Solidarita, odpovědnost, humanita, a ovšem evropské dotace, zní unisono z Bruselu, Berlína a Paříže. Pokud se ale nenecháme oklamat touto kouřovou clonou, objevíme pravý důvod, který se skrývá za kvótami. A tím je usilovná snaha Západu dokončit zglajchšaltování někdejší komunistické části Evropy, která se po roce 1989 s touhou po politických svobodách a národní nezávislosti obrátila k Západu netušíc, že bruselské struktury se právě v této době chystaly s oběma těmito hodnotami nemilosrdně zúčtovat. Je zřejmé, že po 13 letech členství ČR v Unii se i u nás mnohé „podařilo“. Český parlament se změnil z reprezentanta českého lidu v poslušného vykonavatele vrchnostenských příkazů z ciziny. Náš právní řád je zaplevelen absurdními regulacemi, příkazy a zákazy, převzatými z evropského práva. Z eurofondů mohutně dotované tzv. nevládní organizace za pomoci vládních a krajských

struktur vymycují z úřadů, škol a veřejného života pod heslem rovnosti a „genderové“ vyváženosti kousek po kousku zdravý rozum a samostatné rozhodování svobodných občanů.

Jen v jedné věci Česká republika, Polsko a Maďarsko dosud pokulhávají za svými západními vzory: Praha, Varšava a Budapešť stále ještě nejsou dostatečně multikulturní. Proto si zdejší občané zatím nemohou společně s vousatými Prorokovými následovníky patřičně vychutnat oslavy Ramadánu, našim učitelům je stále upíráno potěšení, jehož se tak hojně dostává jejich francouzským či britským kolegům, totiž vyučovat kromě „inkludovaných“ dětí se syndromem nevzdělavatelnosti houfy pologramotných Syřanů či Afghánců, a zdejším ženám se ještě nedostalo oné kýžené možnosti bohatého multikulturního vyžití ve společnosti muslimských mladíků na koupalištích, v parcích a nočních vlcích metra, kterého si v posledních letech tolik užívají Němky či Švédky.

A tak Západ konečně usoudil, že tato diskriminace „východní“ Evropy je již dále neúnosná a je nutno urychleně zjednat nápravu. Ano, jde o Západ, neboť kvóty jsou ve skutečnosti rozhodnutím Západu. EU se *v podstatě* rovná Západ, protože různá ta Česka, Slovinska či Estonska jsou při rozhodování v bruselských strukturách úplně bezvýznamná. Bohužel si mnozí čeští politici tuto rovnici stále nechtějí přiznat, hlásíce se vehementně k Západu za současné kritiky EU. Ze všech západních zemí se při onom osudném jednání v září 2015 jediné Finsko zdrželo hlasování. O kvótách tedy rozhodl Západ, který se v důsled-

ku kulturní revoluce 60. let, politické korektnosti, uměle vyhroceného špatného svědomí z koloniálních dob a především pod tlakem mohutných agresivních islámských menšin změnil k nepoznání. Ve srovnání se Západem prvních dvou poválečných desetiletí je to dramatická změna *k horšímu*. Středoevropské země se na této cestě již také dostaly hodně daleko, ale dokud v naší části světa nebudou silné islámské menšiny, máme ještě naději, že se Západem nakonec přece jen *nestaneme*.

Rozhodnutí o zahájení sankčního řízení proti ČR, Polsku a Maďarsku by se mohlo a mělo stát živou vodou pro skomírající visegrádskou spolupráci. Je nejvyšší čas, aby si elity států střední Evropy, samozřejmě včetně Slovenska, uvědomily odlišnost svých národů od Západu a začaly vědomě posilovat svou specifickou *středoevropskou* identitu. Příkazem dne je politická emancipace od západní Evropy, která se nachází v pokročilém stádiu civilizačního úpadku a patrně již ztratila vůli se bránit proti postupující islamizaci a afrikanizaci. Při oboustranné ochotě a snaze by tato emancipace neměla být zásadní překážkou pro pokračující hospodářskou spolupráci.

Kam patřit?

Ivo Strejček

Čeští sociální demokraté, lidovci a TOP 09 chtějí patřit do „tvrdého jádra EU“. Nijak se netrápí s pokusem definovat obsah tohoto pojmu a informovat české voliče o ztrátách a rizicích spojených s takovým členstvím. Na podporu svého postoje používají tři základní (a jediné) argumenty:

1. Chtěli jsme „zpátky do Evropy“, členství v „jádro“ je vyvrcholením tohoto přání;
2. Být v tzv. tvrdém jádru Evropské unie znamená „sedět u stolu a být u toho“.
3. Česká republika je tak malá, že musí „někam patřit“. Nebýt v „tvrdém jádru EU“ znamená „být s Moskvou“.

Bezprostředně po Listopadu 1989, po čtyřiceti letech komunismu, se velmi snadno ujal předvolební slogan Občanského fóra „Zpátky do Evropy“. Nebyl nijak racionální, byl emotivní. V Evropě jsme i přes oněch čtyřicet komunistických let byli, patřili jsme k ní a část naší - nesvobodné - historie byla svým dílem výsledkem evropského historického kontextu. S „návratem do Evropy“ jsme si spojovali renesanci všech svobod, obecnější představy návratu k demokracii a jejím institucím, obnovení kapita-

lismu, soukromého podnikání, úcty k soukromému vlastnictví, obnovení státní suverenity a nezávislost.

Onen chytlavý slogan se stal natolik intenzivní motivací, že při rozhodování o vstupu České republiky do Evropské unie si většina voličů vůbec nevšimla, že již nevstupujeme do „Evropy svobod“, jak jsme je před lety cítili. Stali jsme se součástí politického uspořádání, které si již před naším vstupem vytklo za svůj cíl vytvořit politické nadnárodní evropské uspořádání s jednou měnou, s jedním hlavním městem, s jednou celoevropskou vládou. Náš „návrat do Evropy“ už nebyl návratem do množiny svobodných nezávislých evropských států. My jsme se „vrátili“ do uspořádání, které jsme v jiných kulisách znali po desetiletí před tím. Do uskupení, ve kterém se rozhoduje v cizí metropoli o nás, aniž bychom to mohli jakkoliv ovlivnit.

Miroslav Kalousek říká, že „chceme být v rychlejší části Evropy, s pomalými se nebude nikdo bavit“, a dodává, že „dělicí hranice mezi rychlými a pomalými povede po hranici eurozóny“. Kalouskova argumentace je jasná. Být v „tvrdém jádru“ tedy podle něho znamená bez otálení vstoupit do politického a ekonomicky problematického projektu evropské jednotné měny. Řecko, Portugalsko, Španělsko, ale konec konců i Itálie jsou tedy podle Kalouskových kritérií členy „tvrdého jádra“, „sedí u stolu“ a všichni by s nimi měli jednat jako rovný s rovným. Bylo a je tomu tak? Měly právo v „rovném“ dialogu chovat se jinak, než jak jim Německo (ono jediné skutečné tvrdé jádro v EU) nařizovalo?

Ne. Být v „tvrdém jádru“ znamená poslouchat a držet krok. Předseda Evropské komise Juncker, německá kancleřka Merkelová a nově i francouzský prezident Macron tuto nafoukanou praxi předvádí dnes a denně.

Před pár lety vnesl do české politiky další z chytlavých sloganů premiér Topolánek slovy, že „raději budeme s Brusel, než s Moskvou“. Tento hloupý slogan se opět ujal. „Někam patřit“, protože jsme prý „malí, slabí, neschopní si vládnout a rozhodovat o sobě“. Patřili jsme k Rakousku, patřili jsme k Německu, patřili jsme k Sovětskému svazu - teď tedy musíme patřit k Evropské unii. Jako by mělo být naším osudem soustavně někomu podléhat.

Není třeba někam patřit. Je třeba patřit do Prahy a k Praze. Nepotřebujeme členství v jakémkoliv „tvrdém jádru“. Tam už jsme kdysi patřili a víme, jak to dopadlo. To, co potřebujeme nutně udělat, za nás stejně nikdo jiný neudělá. Naopak, stále intenzivněji si uvědomujeme, že se blíží čas, ve kterém si budeme muset vynutit právo zaříditi si své věci sami. Evropská komise nás k tomu svým rozhodnutím posunula opět o něco blíže.

Na suverenitu nesmíme rezignovat

Jan Skopeček

Rozhodnutí Evropské komise spustit proti České republice a dalším střeoevropským zemím řízení za to, že odmítáme plnění migračních kvót, je zásadním předělem v naší dosavadní účasti na projektu evropské integrace, předělem v zacházení bruselských elit s novými členskými zeměmi ze střední Evropy. Okamžikem, který nám má definitivně otevřít oči a ukázat, že skutečným centrem moci není Strakova akademie, Parlament ČR či Pražský hrad, ale Brusel v čele s Jeanem-Claudem Junckerem a jeho komisí. Přesnější a správnější by nicméně bylo zřejmě konstatování, že jde o praktický, hmatatelný a viditelný důsledek již dřívějších přelomových kroků v integračním procesu, v rámci nichž jsme odevzdali značnou část naší suverenity do rukou evropských elit, zejména přijetím tzv. Lisabonské smlouvy.

Až tímto krokem se ale Evropská komise odvážíla vstoupit do tak základní a elementární součásti svrchovanosti každého státu, jako je rozhodnutí jeho obyvatel, koho chtějí a nechtějí do své země pozvat, s kým chtějí a nechtějí společně žít a sdílet svůj osud. Evropská komise

nám říká, že napříště nebudeme o těchto záležitostech rozhodovat my, ale lidé, kteří nemají k České republice žádný osobní vztah. Proti tomu je potřeba se postavit, bojovat a podobnou ambici evropských elit za žádných okolností nepřipustit. Pokud bychom rezignovali v této věci, svoji zemi bychom definitivně ztratili.

Musíme bezpodmínečně trvat na právu suverénně rozhodovat o tom, koho do naší země pozveme. Evropské politické elity nás nemohou nutit opakovat tragické chyby, kterých se na svých zemích v oblasti migrační politiky dopustily ony samy. Nepřeji si, aby Česká republika slepě následovala ideologii multikulturalismu a přivodila si stejné problémy, s jakými se potýká celá řada starých členských států EU na západ od nás. Nepřeji si otevírat Pandorařinu skřínku, která vedla v zemích otevřených masové migraci ke vzniku paralelních společností žijících v konfliktu s hodnotami a principy původních obyvatel. Tragické důsledky této politiky můžeme vidět i v dnes už téměř dennodenně se odehrávajících teroristických útocích.

Je absurdní hovořit ze strany těch, co nás chtějí za odmítnutí diktátu migračních kvót trestat, o potřebě být se zbytkem Evropy solidární. Nejde o žádnou solidaritu. Jde o snahu přenést na nás náklady a důsledky tragicky špatné migrační politiky, před kterou jsme varovali a na jejíž důsledky jsme upozorňovali. Je jasné, že si značnou část potíží země, které nás nyní migranty nutí přijmout, způsobilily samy. Nikdo nenutil kancléřku Merkelovou migranty do své země zvát.

Stejně absurdně dnes vyznívají prohlášení a řeči těch, kteří tak rádi zdůrazňovali, že je potřeba být ve vztahu k EU poslušnými, nekonfliktními, konsenzuálními. Když prý budeme bezproblémoví a budeme souhlasit se vším, co se v Bruselu vymyslí, v budoucnu se nám to podle nich vrátí. Vrací se nám to diktátem migračních kvót stejně jako „neposlušnému“ Maďarsku a k EU sebevědomějšímu Polsku. Definitivně snad padá i volání po tom být v tvrdém jádru EU, být u stolu při jednáních, nebýt na okraji rozhodování o budoucím směřování evropského integračního procesu. Snaha diktovat migrační kvóty ukazuje, že být u stolu nám doposud stejně nepomohlo a EU bude rozhodovat bez ohledu náš názor a zájem.

Brusel chce zničit příklad, že to jde i jinak

Ladislav Ják

Za co bojovaly generace našich předků, když usilovaly o suverenitu, nezávislost, samostatnost naší země? Abychom si mohli o důležitých věcech ve své vlasti rozhodovat sami.

Není snad import tisíců lidí z kulturně a nábožensky zcela odlišných lokalit cizích kontinentů důležitou věcí? A můžeme o ní v rámci subjektu zvaného Evropská unie rozhodovat sami? Vůbec ne, jak je vidět.

Vzpomeňme na debaty kolem vstupu České republiky do EU nebo kolem vnuceného přijímání Lisabonské smlouvy. Vzpomeňme na ty, kteří zesměšňovali varování, že ztratíme část své suverenity. Prý nic takového nehrozí, protože budeme účastníky všech rozhodnutí.

Účastníky jsme byli – a co nám to bylo platné? Musíme se prý podřídít. Hra na suverenitu skončila. Nevolená Evropská komise se už ani nesnaží předstírat hru na demokracii, na konsenzus, na subsidiaritu, na legitimitu oktrojovaných opatření. Prostě je pod hrozbou trestů nařídí.

Že prý musíme být solidární. Ale proč? A s kým vlastně? My jsme netyli po celé generace z kolonií a nemusíme dnes snášet odvrácenou tvář kolonialismu v podobě masového usídlování exotických etnik na svém území. Ale máme prý být solidární s těmi, kdo z kolonií po staletí profitovali. My jsme nezačali se zbrklou politikou otevřených dveří pro miliony lidí ze zemí, kde se žije hůře než u nás. Ale máme prý být solidární s těmi, kdo tuto politiku prosadili.

A proč prý máme být s nimi solidární? Údajně proto, abychom ulehčili těm zemím, na které uměle vyvolaná migrační vlna dopadla nejničivěji. Ale je to skutečně pravdivý důvod? Jsem si jist, že nikoli.

Realizace rozmisťování přistěhovalců podle kvót totiž postiženým zemím nijak neulehčí. Důvod, pro který máme i my migranty importovat, je zjevně jiný. Veřejnost v migraci postižených evropských zemích v nás totiž dosud vidí příklad, že mohou být i země bezpečné, bez ničivých dopadů nepřizpůsobivých multikulturních komunit. Že to jde i jinak. A tak euroelity musí tyto naše příklady zničit.

Podaří-li se jim vtáhnout do svého bahna i nás, bude se jim lépe vysvětlovat veřejnosti ve svých zemích, že to jinak vlastně nejde, že to je nutný projev dnešní doby, že je třeba se s tím smířit. Zatímco dnes bije do očí srovnání zemí migrací zasažených a těch nezasažených. A je tak proto zatím příliš zjevné, že import imigrantů není nutností, ale špatnou volbou. Až i k nám podle svých umístěnek nastěhují Araby a Afričany, stane se multikulturní nenormálnost evropskou normou. A o to jim jde.

Mechanismy Evropské unie jim to umožňují. A proto je ze sebezáchovných důvodů nutné se těchto mechanismů zbavit. A to lze jen czechoutem, vystoupením naší republiky z EU.

Musíme prokázat, že evropské národy mohou vedle sebe přátelsky a mírumilovně žít, spolupracovat, obchodovat, a to vše bez diktátu nedemokratického monstra, jakým se Evropská unie stala.

Rána eurofilům a reformistům

Filip Šebesta

Rozhodnutí Evropské komise vnutit České republice (a Polsku a Maďarsku) v otázce přerozdělování migrantů svou vůli i navzdory odmítavému postoji české veřejnosti a české politické scény je skandální a je třeba jej nejen rezolutně odmítnout, ale zejména je třeba se mu aktivně a sebevědomě postavit.

Tímto rozhodnutím Komise předznamenáním Junckerovým karatelským vystoupením v Karolinu před několika týdny došlo opět k o něco zřetelnějšímu odhalení pravé podstaty současné formy evropské integrace, před kterou je již téměř nemožné i nadále zavírat oči. Skutečnost, že v tak zásadní otázce jako jsou přesuny lidí, nota bene příchozích do země z jiných kontinentů díky politice jiných zemí (na prvním místě Německa), nemá být respektován názor domácího obyvatelstva a jím zvolených zástupců, ukazuje na neschopnost vnímání reality, mimořádnou míru arogance a absenci byť jen elementární schopnosti diplomacie či strategického uvažování Evropské komise. **Zejména to ale ukazuje na nedemokratickou podstatu současné Evropské unie.** Ta byla tímto krokem snad odhalena již dostatečně zřetelně.

Evropská komise zasadila ránu i všem obhájčům a zastáncům evropské integrace u nás doma. Do nezáviděníhodné pozice dostala také všechny politiky „poslušně“ plnící vůli Bruselu a Berlína. Ti se namísto vděku za své postoje na evropských radách dočkali od Komise rány pod pás a budou muset umně manévrovat, aby s rozhodnutím Komise nebyli nijak přímo či nepřímou spojováni. Jakákoli obhajoba jejího postupu by se rovnala politické sebevraždě.

Ránu ale Komise svým pošlapáním české suverenity zasadila také všem těm, kteří u nás sní o reformě a reformovatelnosti Evropské unie. Má-li česká pravice – protože právě o ní je zde řeč – dokázat nárok na svou (vládní) existenci, tak právě toto je téma, které by měla umně a aktivně uchopit a využít příležitosti stát se autentickou silou bránící české národní zájmy. Lepší šanci v dohledné budoucnosti mít nebude.

„Všechny členské státy si vezmou svůj spravedlivý díl.“
„Zpoždění už bylo dost a dost bylo i diskusí. Je čas jednat.“ jsou slova, kterými doprovodil eurokomisař pro vnitro Avramopulos oznámení o zahájení řízení proti vzpurným státům odmítajícím svůj díl migrantů. Netvrdili nám ale po celou dobu, že migrace je jednoznačně přínosná? Když teď mluví o rozdělování spravedlivých dílů, sami naznačují, že až tak jednoznačné to nebude.

Avramopulosova slova není možné ignorovat, tak jako je spolu s rozhodnutím Komise ignorovala česká mediální scéna. Konec diskuse si nesmíme nechat vnutit.

Zlostné dupnutí Komise na pozadí fiaska migračních kvót

Tomáš Břicháček

Zahájení řízení o nesplnění povinnosti proti České republice, Maďarsku a Polsku kvůli nedodržování migračních kvót ze strany Komise lze vnímat jako zlostné dupnutí tváří v tvář žalostnému selhání prvních pokusů o zavedení přerozdělování migrantů mezi členskými státy.

Tzv. „relokace“ migrantů je perlou v koruně všech receptů Bruselu na řešení migrační krize. Přerozdělování a kvóty jsou ostatně nejvlastnějším vyjádřením duše evropského levicově-pokrokařského a byrokratického centralismu. Odráží se v nich levicové sociální inženýrství, ambice vše řídit, organizovat a byrokraticky plánovat z osvíceného centra, i pohodlnost spočívající v tupé redistribuci problémů.

Když se v září 2015 podařilo prosadit dvě dvouletá nouzová schémata na přerozdělení 160 000 žadatelů o azyl z Řecka a Itálie, bylo to vydáváno za velký úspěch. Přitom byl přehlížen fakt, že opatření byla přijata přes zásadní nesusouhlas několika členských států. První schéma pro 40 000 osob ze 14. září se ještě zrodilo na základě formální doho-

dy (buť politickým tlakem vynucené) členských států a jejich „dobrovolných“ závazků. Druhé schéma pro 120 000 z 22. září přineslo již natvrdo povinné kvóty a na shodu se nehrálo – státy, které nesouhlasily, byly prostě přehlasovány. To ovšem vytvořilo velmi špatné klima pro uplatňování tohoto mechanismu. Vedle toho byla očividně nedoceněna administrativní náročnost celého procesu a ochota dotčených migrantů spolupracovat s úřady.

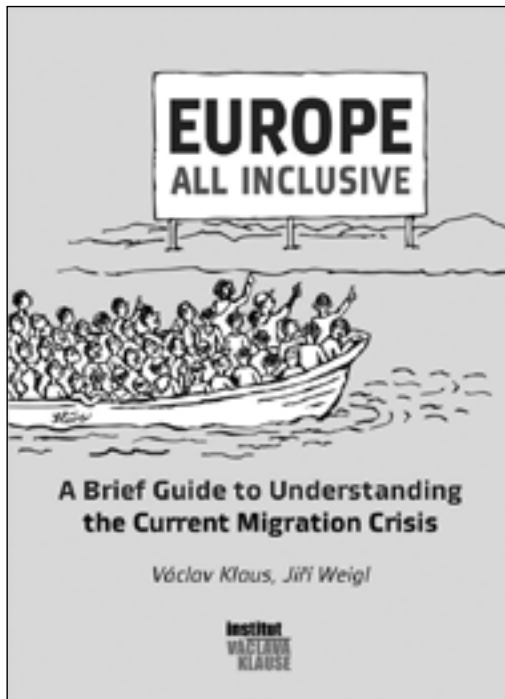
Celý proces přerozdělování migrantů šel od počátku velmi ztuhá. Do konce září 2016, tj. za celý první rok fungování obou nouzových mechanismů, se podařilo přesunout necelých 5 700 migrantů. Později se postup přece jen trochu zrychlil, ale i tak zůstával zdaleka za očekáváním Komise. K začátku června 2017 činí celkový počet přemísťovaných necelých 21 tisíc.

Přerozdělování se zadrhlo z mnoha důvodů. Na prvním místě to byla neochota spolupracovat na straně přijímajících členských států. Některé kooperovaly jen v omezené míře, jiné proces fakticky či otevřeně bojkotovaly. Navíc Švédsko a Rakousko získaly dočasné výjimky kvůli migračním tlakům, kterým čelily. Slovensko s Maďarskem nakonec napadly povinné kvóty u Soudního dvora EU. Rozproudění „relokace“ bránila i administrativní neschopnost odesílajících států (Itálie a Řecko). Zatřetí – a ve významné míře – byla na vině nechuť a aktivní odpor přerozdělovaných migrantů k přesunu do zemí, které nebyly jejich vysněnými azylovými ráji.

Komise se snažila tlačit na členské státy naléhavými prohlášeními a vydáváním pravidelných zpráv o pokroku (v červnu vyšla již třináctá!). Nebylo to však mnoho platné.

Komise kromě uvedených dočasných schémat – a navzdory zkušenostem s jejich (ne)fungováním – prosazuje v rámci návrhů nových azylových pravidel zavedení trvalého mechanismu přerozdělování, který by z uprchlických kvót udělal standardní součást unijního azylového systému. Ani tomuto projektu se nedaří. Pro trvající odpor řady států k tomuto mechanismu se začínají objevovat úvahy o oddělení tohoto prvku od zbytku návrhů na reformu azylového práva.

S ohledem na zjevné fiasko uprchlických kvót je podřádnost Komise logická. Sebereflexi, přiznání chyb, natož změnu kurzu by asi čekal málokdo. Trucovitost a silácká gesta naopak nepřekvapí. Nenechme se jimi zastrašit. Proti nucenému přidělování migrantů a multikulturnímu obohacování pod taktovkou Bruselu je třeba bojovat s maximálním nasazením.

Institut Václava Klause nabízí anglickou knihu **Václava Klause a Jiřího Weigla „Europe All Inclusive. A Brief Guide to Understanding to the Current Migration Crisis“** (2017). Čím byla migrační krize způsobena? Potřebuje vůbec Evropa migranty z jiných světů a proč je jejich zvaní k nám hluboce amorální? Proč se vrcholným byrokratům z EU tato krize vlastně hodí? A co by se měl stát, aby nedošlo na nejhorší? Knihu doplňuje svými ilustracemi český kreslíř **Jiří Slíva**.

88 stran, cena 100 Kč.

Vydává Institut Václava Klause

Šárecká 29, 160 00 Praha 6

e-mail: office@institutvk.cz

www.institutvk.cz

IVK - Newsletter Institutu Václava Klause

Registrace MK ČR E 11024

Speciál Newsletteru

Datum vydání: 21. 6. 2017